

SKOVIR

LETO II. LJUBLJANA, DNE 9. FEBRUARJA 1929. ŠTEV. 3.

Izhaja vsako drugo soboto — Stane četrtletno 10 Din itd. — Posamezna številka 2 Din.
Za inozemstvo letno: za Ameriko 1 dolar, za Francijo 25 frankov, za Nemčijo 4 marke.
Pisma za uredništvo in upravnštvo na: Ljubljana, poštni predal 279 Ček. račun št. 10.995.

NA LEDU.



«Gospod Niko, Vi ste sicer znani kot uren in spreten drsalec, a pri pripenjanju drsalk ste hudo počasni.»

«Verjamem, lepa gospodična...»

AHACL KLOBASARI SOJA KRONIKA.

Mrez, pust nu šport.

Moja šriftšpraha nu druge čenče.



Grozanska zdej zimo nrtiska na svet,
a revček kje češ soja kri si ogret?
Pūlitka usa sma na britof pelal,
nu ogn mlitkarski k z.odju nusal.

Predpust nam n mal še ogreva kosti,
če clovk iz živavca okol sz vrti:
živavca te zja, tku pregrešn tancá,
de prec se u glav naredi ti mglá.

Rči pa vse te le za mesta velaja,
na kmeteh navadn drgač se dugaja:
zgonovi zgoneja nu fantje pijéja
nu z nožim n mal učas boksat se greja.

Na pust tud mal maškare fanti špilája
ni krofe za šenk tu tam žmahitne speltája.
Vsak soje veselje si najde na svet,
pravica ma vsakšn pu soje živet.

Čeprov ud mrazu vse poka nu škriple,
se športnik ta pravi za slava kroš piple.
Jesen žogobrc je soj konec uzev,
de z zimo druh šport se je spogat začev.

Se kregal sa športniki prej nu se zdej,
vsak športnik ta soja ti trobi naprej.
Vsak sam tanarbóls use ve n pa zna —
sploh krajnska lastnost že prov stara je ta.

Glih tku tudi cajngarji včas ga bijéja,
druh družgá u blat kar podeftat želéja.
Jest pravm, de to samo tekma je žlahтна;
kva briga nas, če je za tuja nežmahтна.

Tud jest sm učas tku prebrisan ku ris,
če nečeš vrjet, te usekam no fris.
Sluvenci sma kunštn pa bistre glavé
nu naše roké za udart sa težké.

Zdej slovniška vojska bom v cajngah jev
nu soja šriftšpraha upelavat začev.
Kt Krajnc nartaprav se zlo kroftn držim,
ud nbenga si ně dupovedat ne nstim.

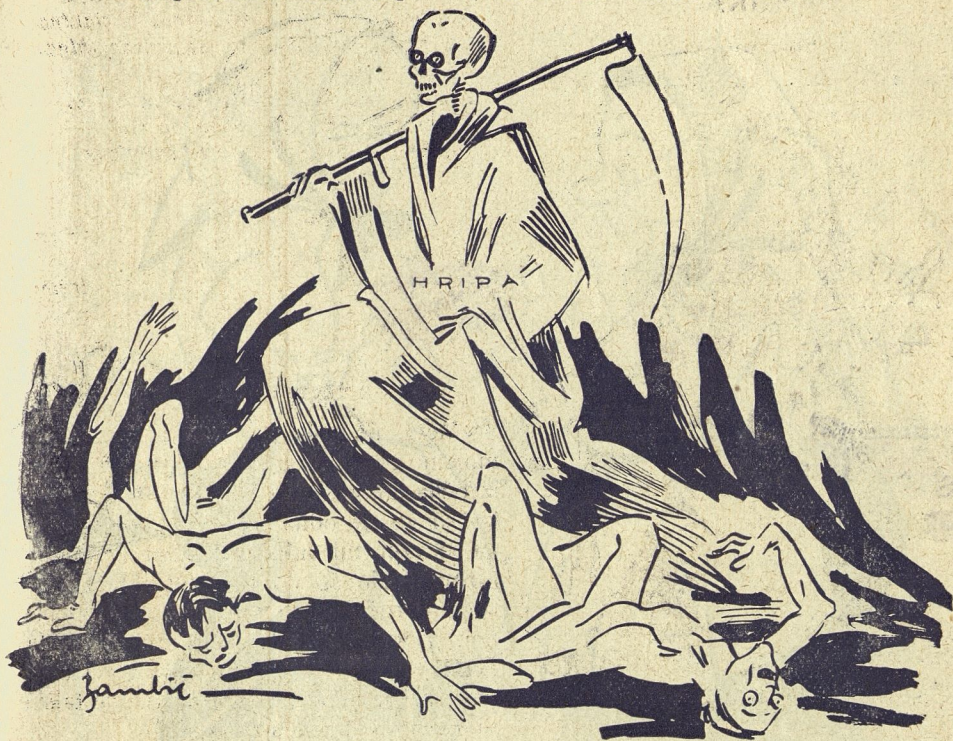
Signuren znak.

«Meta, pomisli, ko je bila včeraj pri
mojem gospodarju večja družba, sem
izročila jaz gospodu kapetanu Brezovcu,
ko so gostje odhajali, njegov plašč. On
ga je vzal, mi dal deset dinarjev in za-
mrmral: „Je že dobro“. Veš, Meta, gos-
pod poročnik Lipovec je nekaj popol-
noma drugega. Ko sem mu prinesla
plašč, mi je dal pet dinarjev ter me je
prav prijazno včipnil v lica! Tu se takoj
vidi, kaj je fin gospod...»

PRAVIČNA KAZEN.



«Gospodica, glejte to podobico zenske
blez rok! Kaj ne, da so ji loke pomezali, kel
je zmelam drzala plste v ustih?»



JAKOBOVA KRIVA POTA.

Solidni meščan Jakob Bezgovec iz Škofje Loke pride v Ljubljano v svrhu nakupa raznih potrebščin. Ker ne dobi vsega blaga na enkrat, mora Jakob ostati v Ljubljani več dni. Kaj naj počne ubožec te večere sam v Ljubljani? Pa se seznanj z lepo mlado Ljubljančanko Vero, ki je bila prav dovzetna za Jakobovo dvorjenje.

Po končanih opravkih se vrne nazaj v Škofjo Loko k svoji dragi ženi.

Ko spi Jakob prvo noč po končanem ljubljanskem veselju zopet solidno v domači postelji, sanja tako živahno o svoji ljubici, da v spanju večkrat glasno zakliče: «Vera, Vera...»

Jakobova boljša polovica se spričo tako glasnega klicanja zbuji in vsa prestrašena reče možu: «Že pet let sva poročena, a še nikdar nisi govoril v spanju. Sedaj pa naenkrat glasno sanjaš. Kdo pa je tista Vera?»

«Ah, draga ženka», razlaga Jakob, «nikar si ne misli ničesar hudega! Bil sem v Ljubljani pri prijatelju, ki ima

divne konje. Zlasti mi je ugajala krasna kobilica 'Vera'. Saj veš, da me konjereja zelo zanima.»

Ženska se je s to razlago zadovoljila in obe zakonski polovici sta zopet zaspali.

Po več dneh, ko se je Jakob iz pisarne vrnil opoldne domov, ga je žena sprejela s kislosladkim obrazom, češ: «Pomisli, Jakob, tista krasna kobilica iz Ljubljane ti je danes pisala...»

Pouk v poljubovanju.

«Ah, sedaj bi tako rada poljubovala», je rekla mala Lizika in se naslonila v svojem stolu.

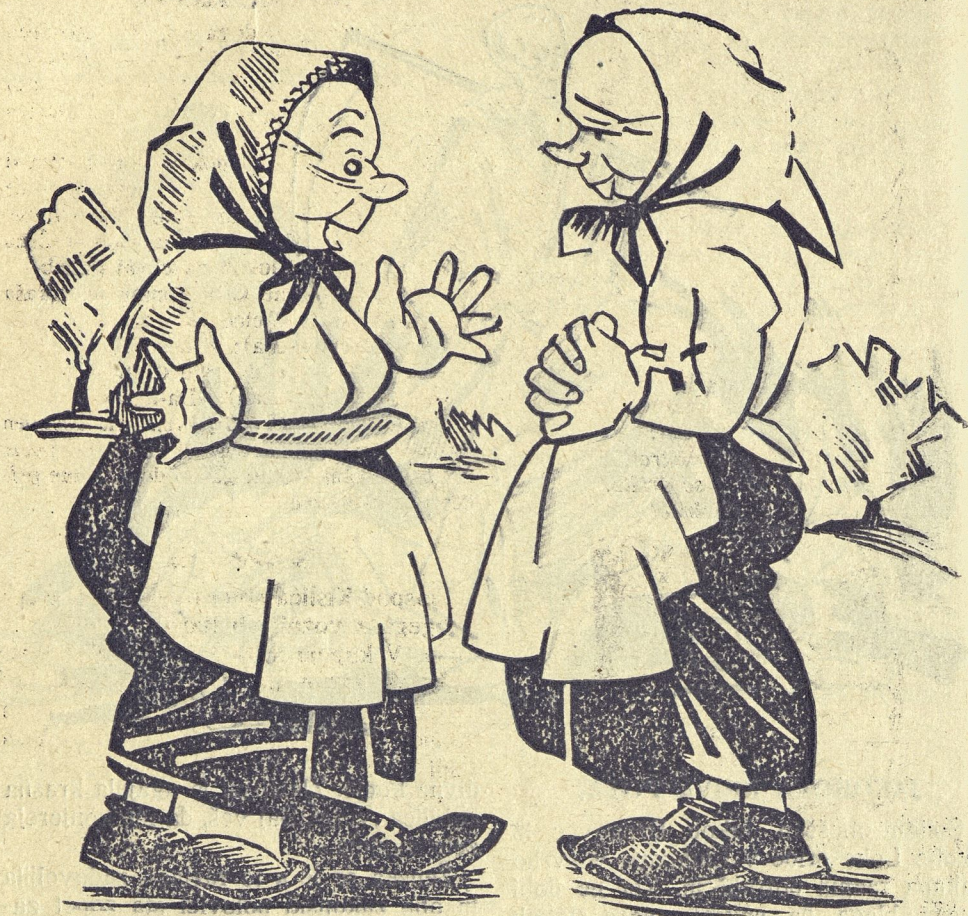
Osupnjen je pogledal oče po hčerkici in jo vprašal, kje je ujela te besede.

«Služkinja je tako govorila včeraj», je pojasnila Lizika.

«No, le počakaj, jaz bom služkinjo že naučil poljubovati», je menil oče ter jo šel hitro poiskat v drugo sobo.

Medtem je prispela mati in vprašala Liziko, kje se nahaja oče.

«Očka je pri služkinji in jo uči poljubovati», je menila Lizika.



«Tku pridnga moža, ku ga mam jest, pa že nima kmal kašna druga. Veš, Neža, ceš dan ud jutra do mraka ti gara ku kojn. Boh dej, de bo tud moj ta druh mož takšn...»

V vozu cestne železnice.

Lepa, mlada deklica stopiv nabito polno električno in v tistem trenutku se dvigne tudi starejši gospod s svojega sedeža.

«Ne, prosim,» protestira deklica, «jaz tako rada stojim.»

«Toda, prosim...»

«Ne, res, mlada sem še in lahko malo stojim!»

«Toda, prosim...»

«Gospod, vztrajam na tem, kar sem rekla!»

«Pa vruga, draga gospodična, ali me boste pustili izstopiti? Peljal sem se že za eno postajališče predaleč...»

Sarje.

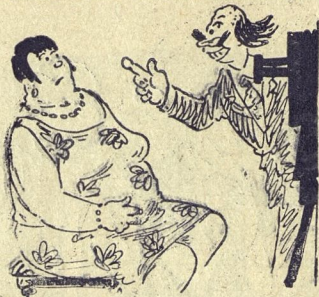
Trije prijatelji sede za mizo in si pripovedujejo, da so vsi trije imeli ene in iste sanje. Sanjali so namreč, da se jim je prikazal velik duh, ki jim je rekel: «Povejte mi svoje želje!»

Pa je rekel prvi: «Jaz sem si želel, da bi bile vse vreče na svetu polne zlata in moja last.»

Drugi: «Jaz pa sem si želel, da bi bila vsa Sava od izvira do konca samo črnilo. To črnilo bi uporabil za pisanje samih številk, ki naj bi predstavljale moje premoženje.»

Tretji pa je dejal: «In jaz sem si želel, da bi se vajini želji izpolnili. Potem pa naj bi vaju zadela kap, da bi postal jaz vajin dedič...»

URŠA PRI FOTOGRAFU.



*Naša Urša vsa staká
k fotografu je prišta,
da ji sliko naredi,
ki lepo se naj drži.
Pa ji reče fotograf:
«Urša, Vi ste paragraf,
prav tak resno se držite;
malo lica razvedrite!»*



*Urša hoče lepa biti,
saj postavi tej stasiti
lep obraz bi se prilegal,
ki bi srca moška begal.
Pa se Urša zareži,
fotograf se kar zleži:
Brezdno Urša je odprla,
da bi vola skor požrla.*

Ob spominu.

Miha je srečal krasno žensko in jezen pljunil pred njo.

Ženska ogorčena protestira.

Miha: «Saj nisem pljunil zaradi vas, nego zaradi tega, ker sem se spomnil na svojo grdo ženo doma, ko sem videl vas, ki ste tako lepi...»

Čudežna deklica.

Mati: «Na klavir moja hčerka ne zna igrati, pač pa zna kuhati kakor pravi hotelski kuhar.»

Gospod: «Kaj, in s tako čudovito deklico še niste napravili turneje po vsem svetu?»

Nerodna zadeva.

Ciril Hrušovec sedi za mizo s svojo ženo in prijateljem Metodom Jablancem, ki ga pozna žena že iz svojih dekliskih let. Žena zastoj prosi, da bi ji mož dal 300 dinarjev za nov klobuk.

Naslednjega dne dopoldne potrka Metod pri Hruševčevih, ko je Ciril odsoten, pokliče Cirilovo ženo, ji zatrijuje svojo staro ljubzen ter izroči 300 dinarjev za klobuk. Žena mu vsa hvalezna dovoli zaželjeni poljub.

Opoldne se vrne Ciril domov in vpraša ženo: «Ali je bil Metod tu?»

Žena (prestrašena): «Da-a...»

Ciril: «Ali ti je dal 300 dinarjev?»

Žena (vsa v solzah): «Da-a...»

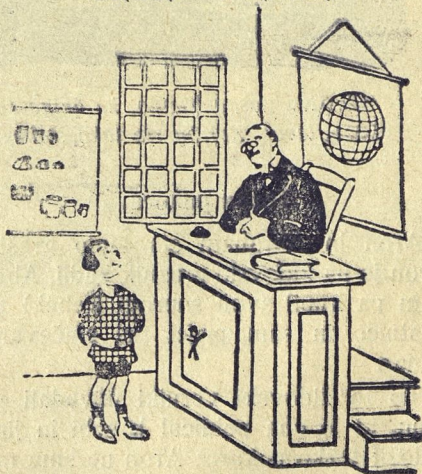
Ciril: «Dobro. Metod je vendarle dostojen človek. Davi si je izposodil pri meni denar ter mi obljubil, da mi ga bo do opoldne prinesel v stanovanje.»

Nesporazum.

Gospod Kislica stopi bojazljivo v kupe drugega z voznim listkom tretjega razreda. V kupeju sedi neznan gospod. Ko se vlak začne premikati, baš leti nad vlakom aeroplan. Gospod se obrne h Kislici: «Ne bo dolgo trajalo, ko bova tudi midva letela.»

«Kako? Ali imate tudi vi vozni listek tretjega razreda?» je menil Kislica bojazljivo.

SKORO NIKDAR.



«Mihec, zakaj ste ti, tvoj bratec in tvoja sestra vedno tako blede? Ali ste pogostokrat bolni?»

«Bolni smo pač večkrat, ne umremo pa skoro nikdar...»



«Milostiva gospa Vanda, že dolgo časa sem silno hrepenel, seznaniti se z Vami.»
 «Lepo, lepo! Kaj pa ste tako slabega čuli o meni?»

Težka pokora.

Aron in Abraham sta hudo grešila. Aron je na židovski praznik kadil, Abraham pa kupil svoji soprogi Rebeki zapestnico in sam prijel pri plačevanju denar.

To so židovski verniki povedali rabinu, ki je oba poklical k sebi in jima naložil težko pokoro: Aron ne sme mesec dni kaditi, Abraham pa ne mesec dni spati v isti sobi kakor njegova Rebeka.

Težkih src sta oba grešnika nastopila pokoro.

Po desetih dneh je Rebeka ponoči potrkala na Abrahamova vrata in rekla skozi luknjo v ključavnici: «Čuješ, Abraham, jaz sem slišala, da Aron že kadil...»

Pred sodiščem.

Sodnik: «Vi priznate, da ste pretepli taščo? Torej ne tajite tega, česar Vas dolži obtožnica?»

Obtoženec: «Vse je res.»

Sodnik (k advokatu): «Potem je Vaš obrambni govor nepotreben.»

Advokat: «Da, toda prosim gospode sodnike, naj si taščo malo ogledajo v svrhu olajševalnih okolnosti...»



«Hinko, najskrajnejši čas je, da govoriš z mojo mamo.»

«Nikar, Emilija, saj se še ne mudi!»

«Kaj? Ali hočeš čakati, da postane moja mama prej stara mati?»

IVERI.

Največja dobrodušnost je to, če dobi kdo lepo porcijo udarcev, pa se boji, da bi onemu, ki ga je tepel, razburjenje ob vihtenju palice preveč škodovalo.

Čokolada je dobra — kislo zelje je tudi okusno! Kako nebeška jed mora šele biti čokolada s kislim zeljem!

Kaj je frak? Frak je ali preozek ali preširok.

KLOVNOV PLEN.



*Zivatico mlado na pasu s.m. vjel
in plena sem sladkega silno vesel,
čepav je v resnici le ona me vjela,
še bolj je ko jaz tega dejstva vesela.*

*Kaj hočem, ko zakon prirode je tak,
da končno postane vsak moški bedak.
Oči zapeljive, pregrešen nasmeh,
in že siromak ves mehak si na tleh!*

*Član spola slabotnega zdaj me pesti,
živčica že me k oltarju podi.
Bog živi te, dekle, ti živa mladost,
pod jarem bom skočil, še preden bo post!*

*Ko drugi vsi moški prav takšen sem jaz,
bodočnosti svetel je zame obraz.
Prepričan sem trdno, da nikdar z mello
pozneje to bitje me toplo ne bo.*

LEPA ŽENA IN SKROMEN MOŽ.

V neki ljubljanski hotel sta prišla nedavno dama in gospod ter si najela sobo. Dama je bila še mlada in izredno lepa. Prav tako je bil gospod lep kakor starogrški bog.

Lepi parček se je vpisal v tujsko knjigo kot gospod Bergovec in soproga.

Po dveh dnevih, tekom katerih se lepotec in lepotica nista nikdar prikazala

iz sobe ter sta zajtrk, obed in večerjo opravljala kar v svojem bivališču, sta oba zopet odpotovala med skrivnostnim šepetanjem in kihanjem hotelske služinčadi, ki ju je smatrala za prav zaljubljena novoporočenca.

Kmalu nato se je pojavila ista dama zopet v istem hotelu, a z drugim, tudi lepim gospodom. V tujsko knjigo sta se vpisala sedaj kot gospod in gospa Smrekovec.

V sobi sta bivala tri dni, ne da bi se med tem časom kedaj prikazala na svetlo. Potem pa sta oba zopet odpotovala. Hotelska služinčad je imela sedaj, seveda, še več šepetati in ugbati.

Te dni je prišla ista dama v isti hotel že tretjič in zopet z drugim gospodom. Tokrat sta se vpisala tujca v knjigo kot trgovec Matevž Ponižnik in njegova žena. Gospod Ponižnik nikakor ni bil stasit mož, nego je bil bolj slaboten in prav nič lep.

Hotelir, kateremu je bil dober sloves hotela vse na svetu, je tako na tihem poklical gospoda Ponižnika k sebi ter mu dejal, da mu dama v njegovem spremstvu ni nič kaj všečen gost. «Že s tretjim »soprogom« prenočuje danes pri meni», je zaključil hotelir svojo razpravo.

Gospod Ponižnik je postal zaradi teh hotelirjevih besed ves zbezan, pa mu je tiho zašepetal v uho: «Nikar nama ne napravljajte nepravilik. Tokrat sem namreč jaz res njen soprog...» **D.**

Počitek po obedu.

Gervazij: «Reci, kdaj prav za prav ti opravljaš tvoj popoldanski počitek.»

Protazij: «Tako po obedu gre spat za kakšno uro.»

Gervazij: «Kdo?»

Protazij: «No, moja žena.»

Gervazij: «Kdo te pa sprašuje za tvojo ženo. Jaz sem vprašal za tebe.»

Protazij: «Ti me ne razumeš... Kadar moja žena spi, imam jaz vendar svoj počitek...»

Nesramno.

Služkinja: «Gnadlova frava, jest sm dans sajnala o nih.»

Milostljiva: «Še enkrat si drznite storiti kaj takega...»



Stane Cuderman,
slikar.

Ne razume namiga.

Matevž je že ves mesec na obisku pri svojem nekdanjem sošolcu Matiji. Matijevi so se Matevža že naveličali, pa bi se ga radi otresli.

«Čuješ, Matevž,» je rekel nekoč Matija, «ali tvoja dobra žena Polona in tvoji otroci tebe nič ne pogrešajo?»

«Seveda! Takoj jim bom pisal, naj pridejo za menoj...»

Pred sodniki.

Sodnik: «Vi ste izvršili vlom na skrajno predrzen način.»

Tat: «Seveda, veste, s sramežljivostjo bi si pri vladu ne pomagal mnogo...»

Zakonska idilica.

Ona: «Kva pa delaš tku kisu ksiht?»

On: «Ku b znov delat ksihte, bi ga teb že zdavnej stavšov...»

SKRIVNOST RDEČEGA KROGA

Detektivski roman.

IX. nadaljevanje.

Dosedanja vsebina: Po nerednosti krvnika Palliona giljotina v Toulouseu ni funkcionirala in si je tako rešil življenje zločinec Lightman. Kmalu nato se je pojavila v Angliji izsiljevalska/zločinska družba Rdeči krog, katerega člani se med sabo niso poznali, a poznali tudi niso svojega vodje. Rdeči krog je pošiljal z rdečimi krogi označena izsiljevalna pisma bogatinom. Kdor zahtevane vsote ni plačal, je bil na misteriozen način usmrčen. Tako je prišel ob življenje veleposestnik James Beardmore, ki se je norčeval iz poziva Rdečega kroga in ni poslušal svaril svojega sina Jacka ter najetega detektiva Yaleja. Jack je zaljubljen v lepo Talijo Drummondovo, mladenko skrivnostne preteklosti in tajnico pri Beardmorejevem prijatelju veleposestniku Froyantu, ki je istotako dobil poziv Rdečega kroga, naj plača gotovo vsoto. Talija je Froyantu ukradla zlat kipec Bude in je bila zato odpuščena iz službe. Kmalu nato je dobila Talija poziv Rdečega kroga, naj stopi v njegovo službo. Talija je poziv sprejela in je s pomočjo vodje Rdečega kroga dobila službo v Brabazonovi banki, katere lastnik Brabazon je tudi član Rdečega kroga. Zagoneten pojav prepkupčevalca Marla, ki je dan pred umorom Jamesa Beardmoreja obiskal tega v njegovem stanovanju in se iz neznanega vzroka nečesa silno prestrašil. Marl vé za neki Brabazonov zločin in zato od Brabazona izsiljuje večje vsote. Talija je ukradla večjo vsoto denarja v Brabazonovi banki. Na sled ji pride njena tovarišica Milly Macroyeva, ki je sama tatica in ljubinka zločinca Flusha Barneta. Milly seznanj Talijo z Barnetom ter jo skuša pridobiti za vlom v Marlovo stanovanje, češ, da je prilika zlasti ugodna, ker je Marl Talijo povabil k sebi na dom. Talija obiše Marla in vidi skritega v Marlovem stanovanju Barneta. Marl in Talija gresta v gledališče in se zopet vrneta v Marlovo stanovanje. Ker je Marl nasilen, mu Talija zagrozi

z bombo in odide. Med tem, ko odide Marl spat, se spravi Barnet nad njegovo blagajno, ki jo izropa, a ne najde pričakovane vsote. V Marlovo spalnico, ki je zaprta, Barnet ne more udreti. Nenadoma zasliši Barnet neki sikajoči šum v Marlovi spalnici in zbeži. Komaj stopi zadaj za hišo v vrt, ga zgrabi policijski nadzornik Parr. Presnečeni Barnet hoče zbežati, a ga primejo trije stražniki ter ga odvedejo na stražnico. Parr preišče Marlovo stanovanje, trka na spalnico in ker se nihče ne oglasi, vdre s pomočjo enega detektivov vrata ter najde Marla mrtvega. Takoj nato pošče Parr detektiva Yaleja, kateremu pove skrivnost dogodek. Barnet očitno ni usmrtil Marla. Pri Barnetu tudi niso našli večje vsote denarja. Torej je nekdo drugi usmrtil in izropal Marla, ki je imel doma večjo vsoto, katero je prejel od bankirja Brabazona.

* * *

Detektiv Yale je stopal po sobi sem in tja; njegove roke so bile prekrizane na hrbtu in njegova brada je počivala na prsih.

«Ali veste kaj o Brabazonu?» je vprašal Yale policijskega inšpektorja Parra.

«Samo to, da je bankir in da dela dobre kupčije z inozemstvom.»

«Ali je zmožen plačevanja?» je vprašal Yale in inšpektor Parr je počasi dvignil svoje kalne oči.

«Ne», je dejal Parr, «mi imamo eno ali dve pritožbi o njegovi nesolidnosti.»

«Ali sta bila Marl in Brabazon prijatelja?»

«Precej dobra prijatelja», se je glasil Parrov oklevajoči odgovor. «Utis, ki ga imam, je ta, da je imel Marl nekako skrivnostno moč nad Brabazonom.»

«In Brabazon ni zmožen plačevanja», je menil Yale. «Ali obstoji možnost, da še danes obišečem Marlovo stanovanje?»

«Baš to sem hotel predlagati», je rekel Parr. «V to svrho imam celo avto pred vratmi.»

Fekom vožnje v Baryswater proti Marlovi hiši je Yale molčal in šele, ko je stal v preddvorani Marlove hiše, je začel govoriti.

«Gotovo so našli kak jeklen cilinder.»

Policist, ki je stražil v preddvorani, je stopil naprej in salutiral.

«V garaži smo našli jekleno steklenico podobno posodo, gospod,» je dejal.

«Ah,» je zaklical Yale triumfirajoče, «to sem si bil mislil.»

Tekel je po stopnici pred Parrom v prvo nadstropje in obstal na hodniku. Mala hrastova miza je še vedno stala pod ventilatorjem in k tej mizi se je podal. Spustil se je na kolena ter vohal po preprogi. Začelo ga je dušiti, da je kašljal, in ko je zopet vstal, je bil njegov obraz rdeč.

«Pokažite mi jekleni cilinder!» je dejal.

Ustregli so njegovi želji. Bila je železna steklenica, na katere koncu se je nahajala mala cev z zelo malo odprtino.

«Nekje se mora nahajati še tasa,» je rekel in začel gledati okrog sebe, «ali pa so prinesli zločinci dotično snov v steklenici s seboj.»

«V bližini cilindra je ležala mala plinška steklenica, gospod,» je dejal policist, ki jo je našel, «bila ga je razbita.»

«Dajte mi jo hitro sem,» je rekel Yale. «Upam, da ni toliko razbita, da ne bi ostalo nič vsebine v njej.»

Debeli inšpektor Paar ga je mračno pogledal.

«Kaj pomeni vse to?» je vprašal Parr in Yale se je smejal.

«To je nov način umora, dragi gospod Parr,» je rekel Yale. «Sedaj pa pojdimo v sobo!»

Marlovo truplo je ležalo pokrito na postelji; okrogli vlažni madež se še ni posušil. Okna so bila odprta in sunkoma pihajoči veter je premikal gardine sem in tja.

«Tu se, seveda, ne da nič vohati,» je dejal Yale, govoreč sam s seboj, in se je zopet spustil na kolena ter vohal po preprogi. Zopet je zakašljajal in hitro vstal.

Medtem se je vrnil policist s spodnjim delom steklenice. Ta je še vsebovala nekaj kapljic neke tekočine, ki jo je Yale vlił v svojo roko.

«Milo in voda,» je rekel. «To sem si mislil. Naj razložim, kako je bil

Marl umorjen. Oni tat Flush Barnet, ki ste ga prijeli, je slišal sikajoči šum. Bil je to šum smrtonosnega plina, ki je uhal iz cilindra. Morda se motim, vendar mislim, da je bilo v tej mali železni steklenici dovolj strupa za mojo in vašo usmrnitev. Strup se še vedno nahaja pri tleh. Bil je eden tistih težkih plinov, ki takoj ležejo na la.»

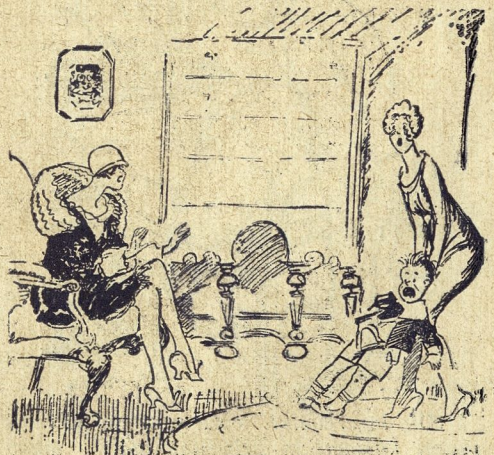
«Na kak način pa je plin usmrtil Marla? Ali so ga skozi omrežje ventilatorja pumpali na Marlovo glavo?»

Derrick Yale je odkimal z glavo.

«Rdeči krog je uporabil mnogo enostavnejšo in smrtononejšo metodo,» je dejal mirno. «Napravili so milne mehurje.»

«Konec cilindra so potopili najprej v milnico in porinili skozi omrežje. Cevko so potem pritisnili navzdol in napravili se je milni mehur, ki so ga odtresli — z ventilatorjem, Yale je letel iz sobe in skočil na mizo. «Da, saj sem si mislil,» je rekel, «da se vidi skozi ventilator Marlova glava. Dva ali trije milni mehurji so se ponesrečili. Eden je padel na blazinicco, toda jaz mislim, da so te pihnilo po njegovi smrti. Eden je zletel na stenc, kjer vidite vlažen madež, toda eden in morda še več se jih je razpočilo na njegovem obrazu. Moral je biti takoj usmrčen.»

IZKUŠNJA UČI.



«Za božjo voljo, Touček, zakaj ne mārās gospodične učiteljice?»

«Včeraj ji je rekel atek, da jo ima rad, pa mu je kar vrata pokazala.»

Paar je z odprtimi ustmi osupnjen poslušal.

«Vse to sem preštudiral med vožnjo semkaj. Okrogli madež na blazinicu me spominja na moje lastne mladostne izkušnje, ko sem nekoč v spalni sobi delal milne mehurje. Ko ste mi potem omenili ventilator in sikajoči šum, sem takoj vedel, za kaj gre.»

«Toda mi nismo vohali nikakega plina, ko smo stopili v sobo», je pripomnil Parr.

«Veter ga je odpihal», je rekel Derrick Yale. «Vendar se je del plina sesedel na tla. Glejte semkaj!» Yale je prižgal vžigalico in jo nekoliko časa držal pri miru, da se je razgorela. Potem jo je počasi bližal tlom. Prav blizu preproge je vžigalica nenadoma ugasnila.

«Da, sedaj razumem,» je rekel inšpektor Parr.

«Ali ne bi morda mogel pomagati pri preiskavi» je menil Yale, a njegova ponudba ni bila nič kaj prijazno sprejeta.

Malo število policistov, ki so spoštljivo poslušali, ko je razvijal Yale svoje teorije, je razumelo neprijetne občutke policijskega inšpektorja Parra. Na videz jih

je razumel tudi privatni detektiv Yale, kaiti oprostil se je z vedrim nasmehom in šel domov.

18.

Zgodba Flusha Barneta.

Po nadaljnji preiskavi se je podal inšpektor Parr v najbližnjo policijsko stražnico, da bi zaslišal Flusha Barneta.

Flush, pobit in truden možak, ni mogel dati nikakih pojasnjujočih informacij več.

Njegov plen je ležal na mizi; bila je zbirka prstanov, ur, absolutno brezvredna bančna knjiga — brez vrednosti vsaj za Flusha — in srebrna žepna steklenica. Toda najpresenetljivejša okolnost je bila, da so v Flushovem žepu našli dva popolnoma nova bankovca po sto funtov, ki sta bila, kakor je Flush krepko zatrjeval, njegova lastnina.

Vlomilci in zlasti vlomilci Flush Barnetovega tipa so znani kot nemodri ljudje. Ti ne delajo, če imajo denar v žepu. Z dvema bankovcema po sto funtov v žepu ne bi Barnet poskusil vlomiti v Marlovo stanovanje.

«Rečem vam, da sta stotaka moja last, gospod Parr,» je zatrjeval Flush Barnet. «Zakaj naj bi vam lagal?»

«Če sta vaša, odkod ju pa imate?» je vprašal Parr mirno.

«Dal mi ju je neki prijatelj.»

«Zakaj ste zakurili v Marlovi knjižnici?» je vprašal Parr popolnoma nepričakovano in Flush je osupnil.

«Ker me je zeblo», je dejal Flush Barnet čez nekaj trenukov.

«Hm», inšpektor Parr je nadaljeval, kakor bi svoje misli glasno izgovarjal. «Možak ima lastna dva stotaka, vlomi v hišo, izropa denarno omaro in zakuri ogenj v peči. Zakaj je napravil ogenj? Da bi sežgal nekaj, kar je našel v omari!»

Flush Barnet je poslušal, ne da bi dal pojasnilo, a bil je očitno v zelo velikih stiskah.

«Vi», je rekel Parr, «ste bili plačani za to, da vlomite v Marlovo hišo, in dobili ste dva stotaka, da bi vzeli nekaj iz denarne omare in sežgali. Ali ni tako?»

«Če bi moral v tem trenutku umreti — — je začel Flush Barnet.

«Potem je takoj prišli v pekel», je rekel inšpektor mirnodušno. «Tjakaj, ka-

RAZLOČNO.



«Oh, ta urednik! Postal sem mu pesem s petimi kiticami in pripomnil, da se lahko zadnji dve kitici brez škode izpustita. Veš, kaj mi je odgovoril?»

«Kaj pa?»

«Da tudi prvih treh ni škoda...»

mor pridejo vsi lažnivci. Barnet, kdo je vaš prijatelj? Bolje je za vas, da mi takoj poveste vse po pravici, kajti ni mi še jasno, ali naj vas obtožim umora...»

«Umor!» je zakričal Flush Barnet in skočil na noge, «kaj mislite s tem? Jaz nisem nikogar umoril!»

«Marl je mrtev. Našli so ga mrtvega na postelji.»

Parr je zapustil ujetnika v stanju največje pobitosti in ko se je v zgodnjih jutranjih urah vrnil, da bi nadaljeval zasliševanje, mu je povedal Flush Barnet vse.

«Ne vem ničesar o Rdečem krogu, gospod Parr,» je rekel, «in to je resnica. Znan sem z mlado damo v Brabazonovi banki. Nekega večera, ko je morala dotična dama delati pozno v noč, sem čakal nanjo. Tedaj je stopil iz stranskega vhoda neki gospod in me poklical. Bil sem osupnjen, ko sem čul svoje ime, in sem se skoro zgrudil na tla, ko sem videl njegov obraz.»

«Ali je bil Brabazon?» je vprašal Parr.

«Da, bil je. Prosil me je, naj stopim v njegov privatni biro. Mislil sem, da je imel pritožbe proti Milly...»

«Nada'ujte», je rekel Parr, ko je začela možaku zastajati beseda.

«Torej je najbolje, da povem vso resnico. Brabazon mi je pripovedoval, da Marl izsiljuje iz njega denar, da ima Marl neka njegova pisma v svoji privatni denarni omari in da bi dal tisoč funtov, če bi mu jaz prinesel ta pisma. To je resnica. Potem mi je še pripovedoval tako po ovinkih, da je Marl shranil mnogo denarja v svoji hiši. Brabazon je vedel, da sem bil jaz zaradi vloma že kaznovan, in je menil, da bi bil jaz pravi mož. No, in jaz sem šel tja ter si ogledal hišo, pa sem videl precejšnje težave. V hiši je bila namreč vedno moška služinčad, razen v primerih, kadar je imel Marl zvečer damske obiske», Flush se je zarežal. «Skoro sem zadevo že obesil na klin, toda v biroju je bila neka gospodična, v katero je bil Marl silno za-teleban.»

«Taliya Drummondova?» je menil Parr.

«Da, da», je prikimal Flush. «Ko sem ugotovil, da jo je povabil Marl na večerjo, sem sinatral to priliko ugodno za

vlom. Zazdelo se mi je, kakor da sem dobil oba stotaka zastonj, ko sem slišal, da je vzal Marl svoje dobroimetje iz banke. Odprl sem omaro, kar je bilo zelo lahko, in sem našel zavitek. Papirjev pa ni bilo v njem, nego samo fotografija nekega moža in neke žene. Mislil, da je bilo nekje v inozemstvu, zakaj v ozadju so bile same gore. Videlo se je, kakor da bi mož sunil žensko v prepač. Ženska pa se je oklenila malega drevesa. Morda je ta fotografija predstavljala kakšno filmsko sliko. Jaz sem jo potem sežgal.»

«Razumem», je rekel inšpektor Parr. «Al je to vse?»

«To je vse, gospod. Denarja nisem našel.»

Ob sedmih zjutraj je posetil inšpektor Parr z zapornim poveljem v spremstvu dveh detektivov Brabazonovo hišo.

Služabnik v nočni obleki mu je odprl vrata in mu pokazal bankirjevo sobo. Vrata so bila zaprta, a Parr je brez večje obzirnosti vlomil v sobo. Soba pa je bila prazna. Odprto okno je pokazalo pot, po kateri je zbežal bankir. Dejstvo, da je bila postelja nedotaknjena in da v sobi ni bilo nereda, je povedalo, da je Brabazon izginil že več ur prej, preden je prispel Parr z detektivi.

Ob postelji je bil telefon in Parr je poklical poštni urad.

«Ali lahko ugotovite, če je ta številka tekoči noči govorila s kom?» je vprašal. «Tukaj policijski inšpektor Parr.»

«Govorila je dvakrat», je bil odgovor. «Jaz sem sam upostavil svezo z njo. Eden govor je bil z Bayswaterom...»

«Ta je moj», je rekel inšpektor. «Kateri govor je bil drugi?»

«Western Exchange... ob pol treh.»

«Hvala lepa», je dejal inšpektor srdito in odložil slušalko.

Pogledal je svoje spremljevalce in si razkačeno drgnil veliki nos.

«Taliya Drummondova bo dobila novo službo,» je rekel.

(Dalje prihodnjič.)

Naročajte „Skovirja“!



«Ti si že peti, ki me pušča na cedilu. Rečem ti pa: gorje onemu, ki me bo dobil!»

Težaven odgovor.

«Prosim za pojasnilo, gospod sodnik.»
 «Kar na dan z željo, gospod Mihon.»
 «Poročen sem petnajst let, gospod sodnik, moja hčerka stanuje že devetnajst let v Mariboru in se bo te dni poročila. Kam je pristojen otrok, ki ga je dobila včeraj?»

O tempora!

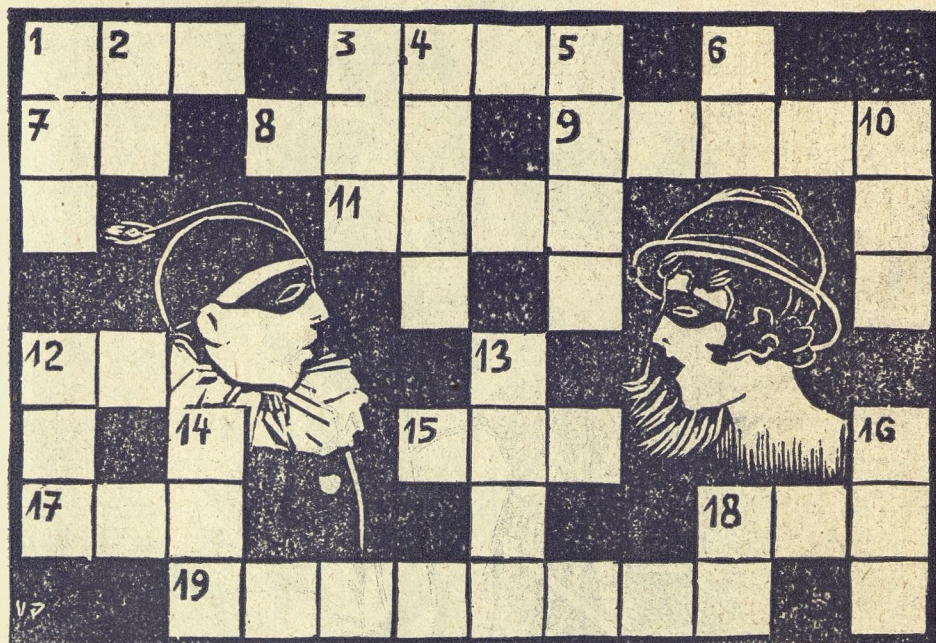
Stara koketa (pred ogledalom): «Kako je to, da so svoječasno kazala ogledala mnogo podobneje kakor dandanes!»

Zamenjano ime.

Gospod: «Prosim, draga gospodična, ne imenujte me vedno gospod Mikec!»
 Dama (se sladko smehlja): «Ah, najino znanstvo je vendar tako kratko... Zakaj naj vas ne imenujem gospod Mikec?»
 Gospod: «Ker se pišem Mikuš...»

Pri fotografu.

«Gospod fotograf, prosim Vas, da me fotografirate.»
 «Ali želite sliko podobno ali lepo?»



Vodoravno: 1 ocedek saja, 3 po posebni predelavi srebra znamenito mesto, 7 vezalnik, 8 izraz za neprijeten počutek bolnega telesa ali bolne duše, 9 obrtnik, 11 predmet za lovljenje škodljivih živali, 12 konec suhe zemlje, ki moli v morje, 15 gospod v španščini, 17 število (s črkami), 18 izraz za gibanje krvi, 19 starorimska boginja.

Navpično: 1 očetov potomec, 2 osebni zaimek, 3 vojaško orožje, 4 konjenik v staroavstrijski armadi, 5 krstno ime zna-

menite noriške ilmske igranke, 6 označba dela telesa, 10 eno najstarejših evropskih mest, 12 pri nas že izumrla zver, 13 označba za mal grič, 14 ogromna kača, 16 važen del človeškega telesa, 18 kazalni zaimek.

Rešitev zadnje križanke. Vodoravno: 1 m. p., 3 Adrija, 7 ilkra, 9 moka, 10 kurz, 11 Nada, 14 palica, 15 t. m. — Navpično: 1 mirk, 2 pir, 4 Diana, 5 Jakac, 6 kos, 8 era, 12 alt, 13 dim.

Mestni otrok.

Mali Mirkec (gre v blatnem zinskem vremenu po ulici): «Mama, ali obstoja tudi bel sneg?»

KLISJEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTOTIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PERO ISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana
tiskovna in založna družba z o. z.
SV. PETRA NASIP štev. 23.

Čitate in naročite
„POSREDOVALCA“
list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe, realitetni promet, licitacije in dobave.
Naročni Din 20 — za celo leto.
Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostilnam, restavracijam in kavarnam brezplačno.
Inseriranje v «Posredovalcu» je najuspešnejše. Uprava lista «Posredovalec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

NA REDUTI.



«Gospodična Dragica, kaj Vam je prerokovala ciganka v paviljonu?»

«Rekla mi je, da bom dobila moža in da bom imela otroka. Svetovala pa mi je, naj bom previdna, da se bo oboje zgodilo v pravilnem vrstnem redu...»

Neprijetna zmota.

K domačim prireditvam bankirja Slanovca povabijo vedno tudi po več odličnih osebnosti. Nekega starega vpokojenega generala so pri neki taki prireditvi posadili med gospodični Elizo in Elviro.

Oba generalovi mladi sosedi sta bili zelo prijazni in sta ponudili generalu bonbone. General, prijazen kakor je bil, je od vsake vzel po dva komada.

Domača gospodinja je to opazila in vprašala generala, ali ima morda kaj potomcev.

General, ki je slabo slišal, je menil, da ga gospa povprašuje glede bonbonov, pa je prijazno odgovoril: «Da, imam jih, dva od gospodične Elize in dva od gospodične Elvire...»

Odvisno je le od nje.

«Gospe nekega ljubljanskega odličnika je spodrsnilo na cesti, kar ni v sedanjih ledenih časih nič posebnega. Gospa je padla, in sicer na zaničevani sedalni del svojega lepega telesa, ter se ranila. Poiskati so morali avto, ki je ponesrečeno lepo gospo zapeljal domov.

Doma je dala gospa takoj poklicati domačega zdravnika, ki je ugotovil, da je rana neznatna.

«Ali se bo kaj videlo, dragi, dobri gospod doktor?»

«Milostljiva gospa, to vse je odvisno samo od Vas», je odvrnil zdravnik.